

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

22 decembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte - Ursache Petru,

Judecători - Timofti Vladimir, Alerguș Constantin, Nicolaev Ghenadie, Moraru Petru,

a judecat în ședință, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către avocatul Albu Vasile în numele inculpatului Sîrbu Ion, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 31 martie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 iunie 2015, în cauza penală privindu-l pe

Sîrbu Ion Nicolae, născut la 25 aprilie 1983,
originar și domiciliat în mun. Chișinău, str. Maria
Drăgan 18/2 ap.113.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 03.02.2014 – 31.03.2015 (prima instanță);
2. 13.05.2015 – 04.06.2015 (instanța de apel);
3. 19.08.2015 – 22.12.2015 (instanța de recurs ordinar).

Asupra recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 31.03.2015, Sîrbu Ion a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod Penal și art. 208 alin. (1) Cod Penal cu aplicarea pedepsei:

- pe art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod Penal cu închisoare 5 (cinci) ani, fără amendă, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis,

- pe art.208 alin. (1) Cod Penal cu închisoare 1 (un) an, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

- în baza art. 84 alin. (1) Cod penal al Republicii Moldova i s-a stabilit lui Sîrbu Ion pedeapsa definitivă pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, închisoare pe un termen de 5 (cinci) ani și 2 (două) luni, fără amendă, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Cu referire la prevederile art. 387 alin. (3) Cod de procedură penală, ținând cont și de sentința Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău din 16.11.2012, a fost admis în principiu capătul acțiunii privind încasarea prejudiciului material în sumă de 30 000 lei, dar instanța de fond a lăsat ca asupra cuantumului despăgubirilor cuvenite să hotărască instanța civilă și i s-a explicat părții vătămate, că este în drept să depună acțiunea în baza principiilor generale.

S-a încasat de la Sîrbu Ion, în beneficiul lui Divdic Anatolie prejudiciul moral în sumă de 1000 (una mie) lei și cheltuieli pentru asistență juridică în sumă de 3000 (trei mii) lei, cheltuieli reale, necesare și rezonabile la judecarea pricinii în cauză, iar în total suma de 4000 (patru mii) lei, în rest capătul acțiunii privind încasarea prejudiciului moral a fost respins ca neîntemeiat.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a reținut că la 30 august 2012, aproximativ la orele 21:30, aflându-se la terasa barului „Corina” situat în mun. Chișinău str. Maria Drăgan, 18/1, intenționat l-a determinat, propunându-i minorului Nijeborschi Ion să sustragă în mod deschis, lanțul din aur ce aparține lui Divdic Anatolie.

Ulterior, întru realizarea intențiilor sale criminale îndreptate spre comiterea unui jaf, minorul Nijeborschi Ion, la 30 august 2012, aproximativ la orele 22:00, aflându-se în mun. Chișinău, în scara casei nr.16 din str. Maria Drăgan, având intenția de a sustrage deschis bunurile altei persoane, aplicând violența nepericuloasă pentru viața și sănătatea persoanei, manifestată prin smulgerea de la gâtul lui Divdic Anatolie a lanțului din aur cu masa de 40 gr, la prețul de 30000 lei, provocându-i conform raportului de expertiză medico-legală nr. 2581/d din 25.09.2012 vătămări corporale neînsemnate, după care cu bunul sustras s-a ascuns de la locul faptei în direcție necunoscută, astfel cauzându-i părții vătămate o daună materială considerabilă în sumă de 30000 lei, ceea ce constituie 1500 unități convenționale.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate Sîrbu Ion a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane după indicii: săvârșit de două persoane, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viață, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Tot el, Sîrbu Ion la 30 august 2012, aproximativ la orele 22:00, aflându-se la terasa barului „Corina”, situat în mun. Chișinău str. Maria Drăgan, 18/1, având scopul de sustragere deschisă a lanțului din aur cu masa 40 grame, de la gâtul lui Divdic Anatolie, l-a determinat pe minorul Nijeborschi Ion, născut în anul 1995, la săvârșirea infracțiunii de sustragere în mod deschis a lanțului din aur, ce aparține lui Divdic Anatolie, cunoscând cu certitudine că acesta este minor.

Astfel prin acțiunile sale intenționate Sîrbu Ion a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 208 alin. (1) Cod penal, atragerea minorului în activitatea criminală, săvârșită de o persoană care a atins vârsta de 18 ani.

2. Împotriva sentinței instanței de fond, a declarat apel în termen avocatul Vasile Albu în interesele inculpatului Sîrbu Ion, prin care a solicitat casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Sîrbu Ion să fie achitat, pe motiv că faptele nu au fost săvârșite de inculpat și nici nu întrunesc elementele infracțiunii, iar în cazul când instanța de apel va găsi vina lui Sîrbu Ion cât de cât dovedită, reieșind din circumstanțele cauzei și lipsa probelor a-i stabili acestuia o pedeapsă non-privativă de libertate, în conformitate cu prevederile art. 79 Cod penal.

În susținerea apelului avocatul a invocat, că instanța de fond a apreciat greșit probele adunate la dosar, precum și a aplicat legea în mod eronat, interpretând-o în defavoarea lui Sîrbu Ion.

Acuzatorul de stat în rechizitoriu a afirmat că Sîrbu Ion și-a recunoscut parțial vina, însă nu indică în săvârșirea cărei infracțiuni. Însă, Sîrbu Ion a recunoscut că a realizat unei persoane necunoscute neidentificată și de organul de urmărire penală, lanțul din aur pus lui la dispoziție de către Nijeborschi Ion neștiind măcar, că lanțul este sustras și în instanță el a recunoscut doar vinderea lanțului.

Careva probe incontestabile, precum că Sîrbu Ion a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) și art. 208 alin. (1) Cod penal, la dosar lipsesc cu desăvârșire și acuzatorul de stat nu a prezentat instanței aceste probe în procesul judecării cauzei.

Nimeni nu indică la Sîrbu Ion ca la persoana, care a sustras lanțul de la Divdic Anatolie în afară de martorul Nijeborschi Ion, care la momentul săvârșirii jafului, având frică de sora sa și pentru a nu fi pedepsit i-a spus acesteia, că a fost impus de cineva să facă acest lucru. De aceea instanța urma a aprecia critic declarațiile lui și a surorii sale. Cele spuse de ei nu se confirmă prin nimic. Poziția ocupată de Nijeborschi Ion este vădit o măsură, un act de răzbunare împotriva lui Sîrbu Ion, care nu i-a dat nici un bănuț din banii dobândiți de la realizarea lanțului, fapt care nu este negat de ultimul.

Partea vătămată Divdic Anatolie și amicul său martorul Calancea Victor, nefiind siliți de cineva au declarat, că nu au văzut cine a smuls lanțul, pe Sîrbu Ion nu l-au văzut să-i urmeze, precum și nu l-au văzut la fața locului săvârșirii crimei. În ședința de judecată Calancea Victor a negat faptul, precum că, după consumarea infracțiunii pe el l-ar fi sunat unchiul inculpatului Sîrbu Ion, Sîrbu Vasile și l-a rugat să-l influențeze pe Divdic Anatolie pentru a-și retrage cererea de la poliție.

Depozițiile martorilor și a părții vătămate sunt neprobatorii, pe motiv că în ele persistă o sumedenie de divergențe, privind circumstanțele și mobilul infracțiunilor imputate lui Sîrbu Ion.

Ce ține de acțiunea civilă, partea vătămată Divdic Anatolie urma a o înainta în dosarul de condamnare a lui Nijeborschi Ion.

Mai mult instanța a stabilit, că persistă mai multe circumstanțe atenuante și lipsesc cele agravante și urma să aplice prevederile alin. (1) art. 79 Cod penal.

3. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 iunie 2015 a fost respins ca nefondat apelul declarat de către avocatul Vasile Albu în numele inculpatului Sîrbu Ion.

La adoptarea decizie, instanța de apel a reținut că la judecarea cauzei în instanța de fond, inculpatul Sîrbu Ion vina a recunoscut-o parțial și a declarat că la 30.08.2012 se afla în incinta barului „Corina” situat în mun. Chișinău str. Maria Drăgan, împreună cu Calancea Victor, Divdic Anatolie și Nijeborschi Ion. Ulterior, de el s-a apropiat Nijeborschi Ion și i-a spus că are un lanț de aur pe care l-a acaparat ca urmare a unor acțiuni ale sale, propunându-i să-l vîndă. După ceva timp a fost chemat la sectorul de poliție unde a dat declarații pe acest caz. Lanțul de aur personal l-a vîndut, însă nu i-a dat banii lui Nijeborschi Ion din lăcomie, deoarece a primit pentru el doar 1000 lei, bani propuși de cumpărător. Din care motiv, consideră că acesta s-a supărat și a dat declarații false împotriva sa. În acea seară nu a observat lanțul de aur la Divdic Anatolie. Totodată, nu a văzut dacă Nijeborschi Ion a plecat în urma lui Calancea Victor și Divdic Anatolie, el nu se afla cu ei la masă, permanent pleca și se întorcea. Pe Nijeborschi Ion îl cunoaște din copilărie, iar la acel moment nu cunoștea ce vîrstă are.

Deși inculpatul Sîrbu Ion și-a recunoscut doar parțial vina, instanța de apel a constatat că instanța de fond corect a stabilit starea de fapt și de drept, just a ajuns la concluzia că vinovăția lui este pe deplin dovedită, starea de fapt reținută în sarcina inculpatului obiectiv și legal a fost apreciată în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal și art. 208 alin. (1) Cod penal, expusă în sentința atacată, poziția instanței a fost probată la judecarea cauzei integral prin următoarele probe administrate:

- declarațiile părții vătămate Anatolie Divdic, declarațiile martorilor Nijeborschi Ion, Nijeborscaia Svetlana, Cociu Anatolie, Calancea Victor;

- procesul - verbal din 31.08.2012 la CSP Ciocana, care confirmă că a fost înregistrată plîngerea denunțatorului Divdic Anatolie pentru sustragerea de bunuri (f d.8-10);

- raportul de expertiză medico-legală nr.2581/D din 25.09.2012, prin care la Divdic Anatolie s-a constatat: echimoză cu excoriații pe gît, echimoză pe antebrațul stîng, care au fost produse prin acțiunea traumatică a unui obiect contondent dur, posibil în timpul și circumstanțele indicate, care se califică ca vătămare neînsemnată (f d.65);

- conform sentinței din 16.11.2012 a Judecătoriei Ciocana mun. Chișinău, Nijeborschi Ion în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției a fost recunoscut culpabil de săvârșirea infracțiunii, pentru aceeași faptă prevăzută de art. 42 alin.(2) art. 187 alin.(2) lit. b), e), f) CP al RM, fiindu-i aplicată pedeapsa 3 ani închisoare, în baza art. 90 CP al RM, executarea pedepsei a fost suspendată condiționat pe un termen de un an (f. d. 117 -118).

Instanța de apel a apreciat că sunt irelevante și urmează a fi respinse ca

nef fondate motivele apelului avocatului Albu Vasile, ori circumstanțele de fapt reținute în sarcina inculpatului, au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, cum ar fi: declarațiile părții vătămate, declarațiile martorilor, materialele dosarului, probele administrate în condițiile legii și apreciate cu respectarea prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblul din punct de vedere al coroborării lor.

Astfel, s-au respins ca neîntemeiate versiunile înaintate de inculpat și susținute de partea apărării, poziție care nu coroborează cu probele administrate la dosar și care în ansamblu combat orice dubiu privind vinovăția inculpatului.

Instanța de apel a reținut ca veridice declarațiile martorilor Nijeborschi Ion, care nemijlocit a săvârșit infracțiunea și care a declarat că a fost atras la săvârșirea infracțiunii de către inculpatul Sîrbu Ion, cu care sunt cunoscuți din copilărie, mai mult ca atât și martorul Nijeborscaia Svetlana a confirmat declarațiile cu privire la faptul că inculpatul cunoștea despre vârsta lui Nijeborschi Ion, tot aici este combătut și argumentul avocatului precum că ar exista careva divergențe între declarațiile martorilor și a părții vătămate.

Instanța de apel nu a reținut ca veridice declarațiile lui Sîrbu Ion, că el doar ar fi dorit să realizeze lanțul de aur, ori primind imediat de la Nijeborschi Ion bunul sustras, indiscutabil că el știa că ultimul a sustras lanțul de la Divdic Anatolie și astfel și-a atins scopul criminal. Intențiile criminale a lui Sîrbu Ion se dovedesc și prin faptul că înstrăinând bunul sustras nu a transmis o parte din bani și lui Nijeborschi Ion. Astfel, instanța de apel a respins poziția de nevinovăție aleasă de către Sîrbu Ion, găsind-o ca modalitate de a se eschiva de răspunderea penală, ori în principiu atât inculpatul cât și apărătorul tangențial acceptă că în caz de va fi recunoscut vinovat, ai fi numită o pedeapsă mai blândă în raport cu faptele comise.

Prin urmare instanța de apel a conchis că nu există motive de achitare a inculpatului Sîrbu Ion, poziția lui de nevinovăție se respinge ca fiind una inventată și înaintată în scop de a evita pedeapsa meritată.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond corect a pus la baza sentinței și obiectiv a apreciat probele acuzării, care în ansamblu coroborează între ele și dovedesc incontestabil vinovăția lui Sîrbu Ion în comiterea faptei imputate.

În consecință, instanța de apel a considerat echitabile și legale concluziile instanței de fond cu privire la stabilirea pedepsei inculpatului Sîrbu Ion, care corespund principiului individualizării răspunderii penale și pedepsei penale prevăzută de art. 7 Cod Penal, scopului și criteriilor individualizării pedepsei prevăzute de art. 61, 75 Cod Penal și că nu existau motive de atenuare a pedepsei, fiindcă s-a ținut cont de toate circumstanțele cauzei în ansamblul, gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, că inculpatul a săvârșit o infracțiune gravă și una mai puțin gravă, de persoana celui vinovat că nu are antecedente penale, a recunoscut doar parțial vina și nu a realizat cele comise, prezența copiilor minori

precum și nu a făcut concluziile necesare, prezentînd un real pericol pentru societate, nu lucrează, nu și-a asumat poziția de a aprecia pericolul social al faptelor comise și reeducarea lui fiind posibilă doar prin numirea pedepsei închisorii cu izolarea de societate.

4. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recurs ordinar de către avocatul Albu Vasile în numele inculpatului Sîrbu Ion, indicînd temeiurile prevăzute de art. 427 al. 1) pct. 6), 10), 12) Cod de procedură penală, solicită casarea sentinței și deciziei instanței de apel, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri prin care inculpatul Sîrbu Ion să fie achitat, invocînd că:

- instanța de apel nu a ținut cont de prevederile art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală și art. 4 și 5 Cod penal;

- probelor acumulate nu li s-a dat o apreciere juridică justă de către instanța de apel, iar depozițiile persoanelor audiate au fost analizate critic, fără a se ține cont de faptul că, depozițiile inculpatului și a martorilor nu coroborează între ele, nu se combat cu alte circumstanțe ale cauzei, nu sunt compatibile și veridice, careva probe incontestabile, precum că inculpatul Sîrbu Ion a săvîrșit infracțiunile prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) și 208 alin. (1) Cod penal, lipsesc cu desăvîrșire;

- instanța de apel nu s-a expus cu privire la solicitarea apărării de a recunoaște tergiversarea examinării cauzei, în urma declarării abținerii de către judecătorul care a primit dosarul în gestiune, după 8 luni;

- acuzatorul de stat în rechizitoriu afirmă că Sîrbu Ion și-a recunoscut vina, însă nu indică în săvîrșirea cărei infracțiuni;

- la compartimentul „circumstanțe stabilite de instanță” în sentință, instanța indică, cauza nr. 2012481258 a fost pornită la 03.09.2012, în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, pe cînd în rechizitoriu este indicat că pe acest articol a fost pornită cauza penală nr. 2012481501 la 28.09.12;

- nu s-a ținut cont de către instanța de fond de circumstanțele atenuante conform lit. a) alin.(1) art. 78 Cod penal la atenuarea pedepsei inculpatului, care a indicat că sunt temeiuri de coborîre a pedepsei la limita minimă prevăzută de lege, însă de facto pedeapsa de 6 ani a coborît-o doar pînă la 5 ani și nu pînă la 3 ani, cum prevede sancțiunea acestui articol;

- neaplicarea prevederilor alin. (1) art. 79 Cod penal, atenuarea insuficientă a pedepsei inculpatului;

- instanța de fond și instanța de apel deși în rechizitoriu și sentință sunt făcute mențiuni în cest sens, nu au inclus în pedeapsă termenul de două săptămîni în care Sîrbu Ion a fost deținut de organele de drept din Federația Rusă, din data de 15 ianuarie 2014 și s-a aflat în detenție pînă la 30 ianuarie 2014, cînd a fost extrădat.

5. La recursul ordinar declarat de avocatul Albu Vasile în numele inculpatului Sîrbu Ion, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹ Cod

de procedură penală, a depus referință procurorul Crijanovschi Serghei, care a pledat pentru inadmisibilitatea recursului din considerentul că motivele invocate de recurent, nu sunt aplicabile din punct de vedere a prezenței erorii de drept, prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, pedeapsa a fost stabilită conform prevederilor art. 76, 77, 78 Cod penal, astfel lipsesc temeiuri de casare și recursul este inadmisibil ca fiind vădit neîntemeiat.

6. Judecând recursul ordinar în baza actelor din dosar, ținând seama de opinia procurorului expusă în referință, Colegiul penal lărgit constată că acesta urmează a fi admis din următoarele considerente.

Conform prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța de recurs este în drept să admită recursul, să rejudece cauza și să pronunțe o nouă hotărâre dacă nu se agravează situația condamnatului.

Potrivit prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

În sensul prevederilor din art. 414 alin. (1), 417 alin. (1) pct. 8), 419 Cod de procedură penală și a jurisprudenței naționale, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. Instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Colegiul penal lărgit menționează că recurentul, drept temeiuri pentru declararea recursului a indicat prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) și 12) Cod de procedură penală și anume că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, faptei săvârșite și s-a dat o încadrare juridică greșită.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal lărgit reține că temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală și-a găsit confirmarea în cauza dată, iar temeiurile prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală nu s-au confirmat în urma cercetării materialelor cauzei, invocând în acest context următoarele.

6.1 Cu referire la temeiul invocat de recurent, prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care prevede că „instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu

cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței” Colegiul penal lărgit constată că acesta nu și-a găsit confirmarea în urma cercetării recursului declarat, dat fiind faptul că, instanța de apel, la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), 417 alin. (1) pct. 8), 419 Cod de procedură penală și în hotărîrea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor relevante invocate în apelul declarat, aceasta cuprinzînd motivele pe care își întemeiază soluția. Instanța de apel n-a admis o eroare gravă de fapt, care ar fi afectat soluția acesteia.

În acest sens, cu referire la motivele invocate de recurent, precum că *„instanța de apel nu a ținut cont de prevederile art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală și art. 4 și 5 Cod penal; probelor acumulate nu li s-a dat o apreciere juridică justă de către instanța de apel, iar depozițiile persoanelor audiate au fost analizate critic, fără a se ține cont de faptul că, depozițiile inculpatului și a martorilor nu coroborează între ele, nu se combat cu alte circumstanțe ale cauzei, nu sunt compatibile și veridice; careva probe incontestabile, precum că inculpatul Sîrbu Ion a săvîrșit infracțiunile prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) și 208 alin. (1) Cod penal, lipsesc cu desăvîrșire; acuzatorul de stat în rechizitoriu afirmă că Sîrbu Ion și-a recunoscut vina, însă nu indică în săvîrșirea cărei infracțiuni”* Colegiul penal lărgit conchide, că nu acceptă aceste motive, considerîndu-le că sunt declarative și constituie opinia subiectivă a recurentului, deoarece instanța de apel corect și-a întemeiat concluzia de vinovăție pe cumulul de probe descris în decizie (f.d.250-252, vol. I) administrate la cauza penală, examinate în prima instanță și verificate în instanța de apel prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct vedere a pertinenței, concludenței și veridicității și a coroborării acestora și a argumentat corect soluția adoptată prin decizie (f.d. 252-253, vol. I) în partea constatării vinovăției inculpatului în săvîrșirea infracțiunilor prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod Penal și art. 208 alin. (1) Cod Penal și calificării acțiunilor inculpatului, argumente cu care Colegiul penal lărgit este de acord și le însușește.

Cu referire la motivul invocat de recurent precum că *„ la compartimentul „circumstanțe stabilite de instanță” în sentință, instanța indică, cauza nr. 2012481258 a fost pornită la 03.09.2012, în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, pe cînd în rechizitoriu este indicat că pe acest articol a fost pornită cauza penală nr. 2012481501 la 28.09.12”* Colegiul penal lărgit constată că deși instanța de apel a omis să se expună asupra acestui motiv, acesta nu este relevant și acesta nu poate constitui un temei de casare a deciziei instanței de apel sau a sentinței instanței de fond, din considerentul că aceasta constituie erori materiale comise de către procuror în rechizitoriu (f.d. 123, vol. I), iar din materialele cauzei penale rezultă că există ordonanța de pornire a urmăririi penale din 03.09.2012 în cauza penală nr. 2012481258, pe semnele constitutive a infracțiunii prevăzute de art. 187

alin. (2) lit. f) Cod penal(f.d.7, vol. I), fapt corect constatat de instanța de fond în sentința pronunțată (f.d. 219, vol. I).

6.2. Cu referire la temeiul invocat de recurent, prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, și anume că *„faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită”*, Colegiul penal statuează că din conținutul recursului declarat de recurent, nu se identifică nici un argument în privința confirmării temeiului invocat, la fel, și în urma examinării materialelor cauzei, nu s-au identificat careva circumstanțe care ar cădea sub incidența acestui temei și ar constitui temei de casare, astfel acesta este unul pur declarativ și neîntemeiat.

6.3. Cu referire la temeiul invocat de recurent, prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, *„s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale”* și motivele invocate de recurent care cad sub incidența acestui temei, precum că *„neaplicarea corectă de către instanța de fond a circumstanțelor atenuante conform lit. a) alin. (1) art. 78 Cod penal la atenuarea pedepsei inculpatului, care a indicat că sunt temeiuri de coborîre a pedepsei la limita minimă prevăzută de lege, însă de facto pedeapsa de 6 ani a coborît-o doar pînă la 5 ani și nu pînă la 3 ani, cum prevede sancțiunea acestui articol; neaplicarea prevederilor alin. (1) art. 79 Cod penal; tergiversarea în prima instanță a examinării cauzei cu 8 luni”*, Colegiul penal lărgit constată că acesta și-a găsit confirmare, iar motivele invocate de recurent sub acest aspect, sunt parțial întemeiate.

În acest sens, Colegiul penal lărgit reține că la stabilirea pedepsei, instanța de judecată trebuie să țină cont de faptul că pedeapsa se aplică în limitele fixate în Partea specială a Codului Penal. Astfel, din conținutul sentinței (f.d. 220, vol. 1) și deciziei, rezultă că atât instanța de fond, cât și instanța de apel au stabilit pedeapsa minimă inculpatului, conform art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod Penal, ținînd cont de limitele prevăzute pentru această infracțiune din momentul intrării în vigoare a modificărilor acestui articol, prin Legea nr. 119 din 23.05.2013, adică de la 5 la 7 ani închisoare. Însă din conținutul rechizitoriului (f.d.123, vol. I), sentinței (f.d. 218, vol. I) și a deciziei instanței de apel (f.d.218, vol. I), s-a constatat că infracțiunea a fost săvârșită de inculpat la 30.08.2012. Deci, luînd în considerație prevederile art. 8 Cod penal, care indică expres că *„caracterul infracțional al faptei și pedeapsa pentru aceasta se stabilesc de legea penală în vigoare la momentul săvârșirii faptei”*, faptei săvârșite de inculpat i se aplică prevederile art.187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, în redacția Legii nr. 277 din 18.12.2008, care stabilea limitele pedepsei de la 3 la 6 ani închisoare.

În același sens, Colegiul penal lărgit reține că nici instanța de fond în sentință, nici instanța de apel în decizie, nu au ținut cont de prevederile art. 10 alin. (2) Cod penal, care prevede expres că *„legea penală care înăsprește sau înrăutățește situația persoanei vinovate de săvârșirea unei infracțiuni nu are efect retroactiv”*, astfel, ambele instanțe inferioare la aplicarea pedepsei inculpatului, greșit au

aplicat prevederile legii penale mai aspre care nu are efect retroactiv, conducându-se de prevederile art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod Penal în redacția Legii nr. 119 din 23.05.2013, care stabilește limitele pedepsei cu închisoarea de la 5 la 7 ani, adică mai aspre pentru inculpat.

În privința motivului invocat de recurent, precum că „*instanța de apel nu s-a expus cu privire la solicitarea apărării de a recunoaște tergiversarea examinării cauzei, în urma declarării abținerii de către judecătorul care a primit dosarul în gestiune, după 8 luni*”, Colegiul penal lărgit menționează că acest motiv nu a fost invocat în cererea de apel, din care motiv instanța de apel nici nu s-a pronunțat asupra acestui motiv, însă luând în considerație că din materialele cauzei penale, rezultă că aceasta a parvenit în instanța de judecată la 03.02.2014 (f.d.131, vol. I) și abia la 13.10.2014, judecătorul căruia i-a fost repartizată în mod aleatoriu cauza, a depus declarație de abținere (f.d.175, vol. I), fiind ulterior repetat repartizată cauza în gestiunea altui judecător (f.d. 177, vol. I), incident ce a cauzat tergiversarea termenului rezonabil de examinare a cauzei. Astfel, instanța de recurs va ține cont de acest motiv la aplicarea pedepsei inculpatului, considerând că aplicarea minimului pedepsei va fi o satisfacție și pentru acest motiv.

Colegiul penal lărgit, conducându-se de prevederile art. 8 și art. 10 alin. (2) Cod penal, la stabilirea pedepsei inculpatului va aplica prevederile art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Codului penal în redacția Legii nr. 277 din 18.12.2008, care stabilește limitele pedepsei cu închisoarea de la 3 la 6 ani, mai blânde pentru inculpat și ținând cont de motivarea minimului sancțiunii din sentință (f.d. 220, vol. I), tergiversarea procesului în prima instanță.

Prin urmare, la stabilirea categoriei și termenului de pedeapsă în privința inculpatului Sîrbu Ion, în temeiul art. 7, 61 și 75 Cod penal, instanța de recurs va ține cont de gravitatea infracțiunilor comise, de motivul acestora, de personalitatea inculpatului care nu are antecedente penale, de circumstanțele atenuante și anume că: a recunoscut parțial vina, prezența copiilor minori la întreținere, încălcarea termenului rezonabil de examinare a cauzei în prima instanță, lipsa circumstanțelor agravante, de influența pedepsei asupra corectării și reeducării vinovatului și că acesta nu a conștientizat pericolul social al faptei comise, nu a recuperat prejudiciul cauzat prin săvârșirea infracțiunii, reeducarea lui fiind posibilă doar prin numirea pedepsei închisorii la limita minimă a sancțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal în redacția Legii nr. 277 din 18.12.2008- 3 (trei) ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, fără aplicarea prevederilor art. 79 alin. (1) Cod penal.

În consecință, Colegiul penal lărgit consideră că recursul avocatului Albu Vasile în numele inculpatului Sîrbu Ion, urmează a fi admis parțial, cu casarea în partea stabilirii pedepsei în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal și aplicării prevederilor art. 84 Cod penal, a sentinței și deciziei instanței de apel, cu

rejudicarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, fiindcă s-a confirmat temeiul pentru recurs, prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală.

6.4. Cît privește motivul invocat de recurent că „*instanța de fond și instanța de apel deși în rechizitoriu și sentință sunt făcute mențiuni în cest sens, însă nu au inclus în pedeapsă termenul de două săptămîni în care Sîrbu Ion a fost deținut de organele de drept din Federația Rusă, din data de 15 ianuarie 2014 și s-a aflat în detenție pînă la 30 ianuarie 2014, cînd a fost extrădat*”, Colegiul penal lărgit conchide că nu poate admite acest motiv, deoarece în urma examinării materialelor cauzei nu se identifică prezența cărorva mențiuni în rechizitoriu, sentință sau decizia instanței de apel în acest sens, iar de către partea apărării nu au fost prezentate careva documente confirmative în privința acestui fapt în I și II instanțe. Totodată, Colegiul penal lărgit mai menționează că din conținutul proceselor verbale a ședințelor de judecată din prima instanță (f.d.188, 189, 191, 192, 197, 198, 199, 204, 207, 216, vol. I) rezultă că acest fapt nu a fost invocat de părți, doar în apelul declarat de apărător în numele inculpatului și mai apoi în cererea de recurs, a fost făcută o asemenea mențiune, fără însă a prezenta careva documente confirmative în instanța de apel, mai mult ca atît nici inculpatul în declarațiile depuse atît la faza de urmărire penală (f.d.111-112, vol. I), în instanța de judecată (f.d. 204 – 205, vol. I), nu a făcut referire la careva rețineri anterioare, doar în instanța de apel (f.d. 241, vol. I) a declarat că a fost reținut timp de 2-ă luni în Federația Rusă, însă careva probe în acest sens nu au fost anexate la materialele cauzei. Astfel, instanța de recurs constată că aceasta chestiune poate fi soluționată de către instanță la executarea pedepsei, conform prevederilor art. 469 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

D E C I D E :

Admite recursul ordinar declarat de avocatul Albu Vasile în numele inculpatului Sîrbu Ion, casează în partea stabilirii pedepsei sentința Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău din 31 martie 2015 și decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 iunie 2015 în cauza penală privindu-l pe **Sîrbu Ion Nicolae**, rejudecă cauza pronunțînd următoarea hotărîre.

Sîrbu Ion Nicolae se consideră condamnat:

- în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal (redacția Legii nr. 277 din 18.12.2008) la 3 (trei) ani închisoare fără amendă;

- în baza art. 208 alin. (1) Cod penal (redacția Legii nr. 277 din 18.12.2008) la 1 (un) an închisoare.

Conform prevederilor art. 84 alin. (1) Cod penal pentru cumul de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor, definitiv de stabilit lui **Sîrbu Ion Nicolae** – 3 (trei) ani 2 (două) luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Executarea pedepsei se va calcula din 22 decembrie 2015 cu includerea în acest termen a perioadei reținerii din 30 ianuarie 2014 pînă la 31 ianuarie 2014 și a arestului preventiv și pedepsei ispășite din 31 martie 2015 pînă în prezent.

În rest se mențin prevederile hotărîrilor judecătorești atacate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **21 ianuarie 2016**.

Președinte

Ursache Petru

Judecători

Timofti Vladimir

Alerguș Constantin

Nicolaev Ghenadie

Moraru Petru